

Życie jest pielgrzymowaniem

„Człowiek odjeżdżając w podróż” (por. Mt 25,14). Rozważ, że ty jesteś podróżnym, pielgrzymem na ziemi, że nie masz stałego miejsca zamieszkania. Bo ciało twoje, ponieważ jest z ziemi, śpieszy się, by powrócić tam, skąd wyszło. Dusza zaś, pochodząc z nieba, do niego powinna zdążać, jako do swego celu. Ty zatroszcz się, aby w zdążaniu do celu nie zesłała ona na manowce, nie została ściągnięta w dół przez zmysłowe przyjemności. Jak zresztą pielgrzymi nie pomijają z niedbalstwa żadnego gościnnego miejsca, gdy wiedzą, że będą tam dobrze przyjęci, i tak się w nim zopatrzą, żeby w dalszej drodze nie ustać, tak i ty, biedny pielgrzymie, staraj się z całych sił w obecnej Komunii świętej tak owocnie uczestniczyć i w świętej uczcie tak się posilić, abys mógł stawiać pewniejsze kroki na drodze swego pielgrzymowania.

Św. Stanisław Papczyński, *Inspectio cordis*

Droga do nieba

Nie trzeba tylko obawiać się cierpienia dla chwały Bożej i dobra Kościoła, nie trzeba bać się pewnego ryzyka wystawienia siebie na niebezpieczeństwo. Przyszłość jest jakby przysłonięta kurtyną przed naszymi oczami; zresztą w życiu musimy ustawicznie narażać się na niebezpieczeństwo (...) A wobec ludzi? Cóż mogłoby być tak bardzo ważne, co moglibyśmy utracić i czego mielibyśmy się tak bardzo obawiać? Jeżeli tylko naprawdę pozbędziesz się wszystkiego i opuścisz wszystko dla Boga, to co ci mogą ludzie zrobić? Boga ci nie odbiorą, nieba przed tobą nie zamkną, do piekła cię nie wtrąca, jeżeli sam tam iść nie zechcesz. Nawet nie wyrzucą cię z kuli ziemskiej. Dokądkolwiek cię zesła, znajdziesz tam ludzi i będziesz mógł pracować nad ich zbawieniem. Zresztą Bóg jest wszędzie i zewsząd jednakowa droga prowadzi do nieba.

bł. Jerzy Matulewicz, *Dziennik Duchowy*

Bp Franciszek Bućys MIC

Urodził się 20 sierpnia 1872 r. w Szyłgale jako Franciszek Buczys. Kształcił się w gimnazjum w Mariampolu, następnie w seminarium duchownym w Sejnach, na Akademii Duchownej w Petersburgu i na Uniwersytecie we Fryburgu Bryzgowijskim. W 1899 r. otrzymał święcenia kapłańskie w obrządku łacińskim. Pracował jako wykładowca apologetyki na Akademii Duchownej w Sankt Petersburgu. W 1907 r. został kierownikiem katedry socjologii na macierzystej uczelni. W 1908 r. wraz z bł. o. Jerzym Matulewiczem był jednym z inspiratorów odrodzenia zakonu marianów. 29 sierpnia 1909 r. w Warszawie w obecności Wincentego Sękowskiego i bp Kazimierza Ruszkiewicza został potajemnie przyjęty do nowicjatu Zgromadzenia Księżych Marianów. 15 września 1910 r. złożył śluby zakonne. Od 1915 r. przebywał w Stanach Zjednoczonych, gdzie zorganizował struktury zakonu marianów i prowadził pracę duszpasterską wśród amerykańskiej diaspory litewskiej. Był pierwszym redaktorem ga-

zety Draugas – najbardziej poczytnego i o największym nakładzie dziennika litewskiego w USA. W 1920 r. powrócił na Litwę. Włączył się w życie społeczne nowo powstałej Republiki Litewskiej. Uczestniczył w organizacji szkolnictwa wyższego tego państwa. Był współtwórcą, profesorem teologii i rektorem Uniwersytetu Litewskiego. Równocześnie pełnił obowiązki przełożonego domu zakonnego marianów w Kownie. W 1927 r. został wybrany na przełożonego generalnego Zgromadzenia Księżych Marianów. Osiadł w Rzymie. Tam papież Pius XI powołał go na stanowisko konsultora Kongregacji Kościołów Wschodnich oraz Papieskiej Komisji dla Rosji. Związane to było z rozpoczęciem przez marianów misji greckokatolickiej w Mandzurii oraz rozwojem ruchu neounickiego w Polsce. W 1930 r. na życzenie papieża przeszedł na obrządek bizantyjski. W tym samym roku został nominowany biskupem tytularnym Olympus i ordynariuszem katolików obrządku bizantyjsko-słowiańskiego. W 1939 r. został ponownie wybrany generałem zakonu marianów. Funkcję tę sprawował do śmierci, która nastąpiła 25 października 1951 r. w Rzymie. ■